

Anamaria Borlan

Aripile Albastre – DRAGON

Aoi tenshi monogatari

© 2017, Anamaria Borlan

© 2017, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Aripile Albastre – Dragon / Anamaria Borlan –

București: Pavcon, 2017

vol. ISBN 978-606-8879-30-7

Cartea I – 2017. – ISBN 978-606-8879-31-4

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**

Coperta: **Andrei Nicolescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-30-7

ISBN 978-606-8879-31-4

ANAMARIA BORLAN

DRAGON

青い天使物語

AOI TENSHI MONOGATARI

Cartea întâi

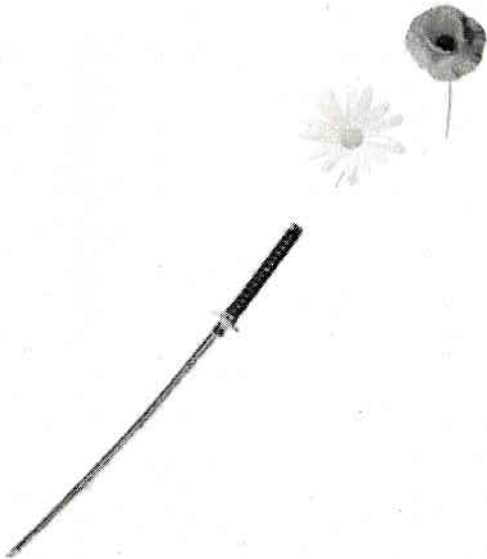
Editura PAVCON
București, România, 2017

Cartea întâi

Capitolul 1	
Primul pas	7
Capitolul 2	
Dragon	89
Capitolul 3	
Întunecata lumină a flăcării	173
Capitolul 4	
Dans	255

*Pentru Ștefan și Nana,
scânteile strălucitoare ale sufletului meu,
sursele mele permanente de inspirație
și cele mai mari realizări ale vieții mele.*

Capitolul 1

SAISHO NO IPPO

最初の一步

Primul pas

Kitakuro Keitarō asculta muzică rock la căști, în timp ce-și îndesa câteva haine într-un rucsac nu prea mare. Considera că nu avea nevoie de prea multe, doar era vară, era cald, era vacanță. Plănuise de ceva timp această escapadă și așteptase cu înfrigurare ultima zi de școală. Își cumpăraseră, cu câteva săptămâni în urmă, drept măsură de prevedere, biletul de tren, pe care acum îl verifică cu atenție și îl puse înapoi în borsetă, lângă banii de buzunar primiți lunar de la părinți, strânși cu grijă, bani pe care nu-i cheltuiseră pe nimic de mai bine de un an. Se adunaseră o sumă consistentă. Se pregătiseră cu îndârjire și încăpățănare tăcută, fără să-și dezvăluie nimănui intențiile.

Sunetele de hard rock ale băieților din trupa sa preferată îi răsunau în auz și îi învăluiau sufletul în ritmul cald și trepidant al melodiei, ca apoi să erupă brusc și năvalnic, sacadat, sincopat, în combinația lor unică de vocal și instrumental. Basul cu percuția formau un vibrato prelung, chitara principală, susținută de cea de ritm, rezonau armonios cu

timbrul inconfundabil al solistului trupei. Muzica perfectă, dinamică, flexibilă, mereu surprinzător de nouă, consideră Kei.

Cu toate că părinții lui nu erau de acord cu acest gen de muzică, el nu ar fi putut trăi fără rock. Acesta era exprimarea lui personală, o fericită completare a existenței sale căzută în rutină încă din clipa în care se născuse. Rutina lui zilnică era învățătură, teme, antrenamente, întrerupte doar de cele câteva ore scurte de somn, trezirea dimineața, învățătură, teme, antrenamente, somn, trezire... *Naraito*, practica învățării, *mitorigeiko*, practica antrenamentului. Ca un robot programat să funcționeze la capacitate deplină.

Avea neapărată nevoie de o pauză, de o vacanță binemeritată. Nu de o perioadă anostă, golită de înțeles, de timp pierdut degeaba cu gașca de prieteni, hoinărind zgomotoși, nepăsători și dezinteresați de-a lungul malului râului Kanda-gawa din Shinjuku până în Shibuya, trecând mereu pe lângă aceleași clădiri, același peisaj, aceiași oameni și turiști zgomotoși. Ce plictiseală. La fel ca învățatul. Plictisitor și inutil. Îi trebuia o vacanță activă, să facă ce dorea și, cel mai important aspect, ceea ce își propusese. Mai ales că intrase la liceu, pentru care muncise din răspuțeri.

Liceul particular Horikoshi Kōtō Gakkō din districtul Nakano era acel *koukou* pe care îl absolviseră o seamă de vedete celebre din show-bizz-ul japonez. Examenele de intrare din februarie le trecuse cu calificativul „foarte bine” la toate materiile: matematică, japoneză, științe sociale, limba engleză și sport. În luna aprilie, când începuse primul semestru din noul an, nu se simțise nici mândru, nici bucuros. Mai degrabă, ca o marionetă prinsă în jocul de lumini și umbre al unor adulți care uitaseră de mult că fuseseră și ei, odată, copii.

Bineînțeles că părinții lui, ca toți părinții din lumea asta, își doreau să aibă un copil realizat, cu studii superioare, care mai târziu să-și poată găsi un serviciu cât mai bine plătit. O altă rutină. Școală. Serviciu. Să fie oare asta viața? Care viață? Nimeni nu se sinchisise să-i pună vreodată o întrebare de genul: Kei, ce-ți place să faci? Care este materia ta preferată, unde te simți cel mai puternic? Ce fel de înclinații ai, spre ce domeniu te simți atras, spre sport, spre științe, spre lingvistică? Ai vreun talent pe care crezi că l-ai putea dezvolta și aplica, să devii un om mai bun, mai împlinit sufletește, care să muncească din plăcere, nu din obligație?

Evident, nu-l întrebase nimeni nimic. Părinții, profesorii, până și *sensei*-ul de la *dōjō*, își începeau cuvântările cu *adverbul trebuie*: trebuie să înveți, trebuie să te antrenezi, trebuie să fii silitor. Totul era din obligație, răspunderea îndeplinirii unei îndatoriri, o necesitate ca respect pentru strădania altora. *Shinakereba narimasen*. Trebuie? De ce trebuie? întrebase el odată, pe când fusese mai mic.

Fiindcă așa dictează legile și regulile societății, primise răspunsul. Dar de ce? Cine a făcut aceste legi și reguli? Oamenii, desigur. Dar acei oameni care rostesc cu atâta emfază cuvântul trebuie, ei bine, nu au fost și ei mici copii? Nu au visat la libertatea de a trăi puțină aventură, fără constrângeri? Nu și-au dorit măcar o dată să-și testeze limitele, să se descopere, să afle ce le plăcea cu adevărat?

Până la urmă, totul e o rutină, gândea, în timp ce-și aranja hainele în rucsac. Începând de la grădiniță până la liceu, nu făcuse altceva decât să se supună. Obligație. Impunere. Rutină.

Însă adolescentul Kitakuro Kei voia altceva. Nu mai mult. Nu mai puțin. Altceva. Pur și simplu, voia altceva. Și acel

altceva i se arătase într-o bună zi, ca un spirit materializat din neant. Anul trecut, chiar înainte de începerea pregătirilor pentru examenele de admitere la liceu, din plictiseală, căutase și explorase podul casei. Descoperise, din întâmplare, două caiete ponosite, mari și groase, cu hârtia îngălbenită, încuiate într-o lădiță de lemn ascunsă cu grijă. Le răsfoise, inițial fără interes, apoi atenția îi fusese atrasă de un cuvânt: *samurai*.

Realizase cu stupeoare ce ținea în mâini. Un jurnal vechi, scris într-o limbă engleză sofisticată, cu litere mărunte, frumos ondulate, așternute pe coli învechite și prăfuite de vreme, cu o foarte îngrijită caligrafie pretențioasă.

Le luase cu el, simțindu-se străbătut de anticipația fiorului de curiozitate. În camera lui, la lumina veiozei, se apucase de citit, noapte după noapte, crescându-i interesul pe măsură ce parcurgea paginile, iar de atunci începând avusesese senzația că viața începe să i se schimbe cu fiecare filă deslușită. Vălul rutinei apatice începuse să se subțieze. Începutul cu încetul, cuvânt după cuvânt, părea că reușea să pătrundă înțelesul celor scrise.

Limba engleză folosită în jurnal era asemănătoare, în linii mari, cu engleza învățată de el la școală, numai că topica frazelor era neobișnuită și abundența cuvintelor greoi de citit. Departe de engleza simplă pe care o studia la ore.

Își cumpăraseră cel mai mare dicționar explicativ. Când se poticnea la vreun cuvânt al cărui înțeles îi era nefamiliar, căuta în dicționar sau făcea o traducere on-line. Umpluse un notes întreg cu expresii și fraze. Erau multe construcții lingvistice, sensuri și propoziții, chiar pasaje alcătuite din mai multe paragrafe, pe care încă nu le pricepuse. Dintr-o

privire generală și din deduceri își cam făcuse o idee despre ce era vorba. Dar mai erau o mulțime de descrieri, unele foarte subtile și pline de distincții fin nuanțate, care îl puneau în încurcătură.

Textul în sine reda cu multă ingeniozitate, chiar cu spirit analitic, fapte și întâmplări prin care trecuse persoana care povestea. Exprimarea dovedea o mare ascuțime a minții și a spiritului de observație, iar stilul, pătrunzător și ager, demonstra un real talent de narator.

Autorul jurnalului fusese, cu siguranță, un intelectual și un învățat.

După a doua lecturare, citind cu multă atenție și dorind neapărat să cunoască, să înțeleagă cuprinsul jurnalului, începuse să cuprindă cu mintea, să priceapă și să pătrundă în atmosfera ambianței prezentate. Locuri, oameni, întâmplări, stări sufletești și gânduri, toate desfășurate de-a lungul unei călătorii epeice. Personaje deosebite, fapte eroice, situații supranaturale, nimic nu-i fuseseră străine autorului.

Inima îi zvâcnise, descoperind că povestirea se referea la un timp trecut, la o perioadă de mult apusă, cu aproape două secole în urmă, dar reală și adevărată. Mintea începuse să-i iasă din amorțeala cotidianului, trezită de bucuria noilor descoperiri.

Înainte de a începe să se deschidă o poartă spre o altă dimensiune, o lume mirifică, care-l invita să pășească peste pragul istoriei și să devină o parte importantă din ea. În povestire erau menționate așezări, orașe, țări sau regiuni care există și astăzi. Așadar, povestea nu era doar o fantezie, o narațiune închipuită izvorâtă din imaginația scriitorului-călător. Cu atât mai mult, descoperise că relatarea avea o directă legătură cu prezentul.

Și subconștientul îi șoptea, insinuos dar insistent, că acel trecut își întindea degetele spre el. În mod bizar, se simțea confortabil citind. Deși toate informațiile erau noutăți pentru el, de fiecare dată când deschidea volumul aproape fenițit, mirosind a mucegai și inhalând praful dintre pagini, avea impresia că rândurile și cuvintele îl purtau din ce în ce mai aproape de casă. De acasă. Dar el era acasă!

Apoi se gândise. Acasă de acum îi era oarecum străin. Școala, antrenamentele, orele de pregătire după cursuri... era tot timpul plecat. Când ajungea seara, casa era goală. Părinții lucrau și veneau după ce se culca el și plecau la serviciu înainte să se trezească. Însă acel acasă dintre filele jurnalului îi erau mult mai apropiate decât acest acasă din prezent.

Își continuase rutina, învățătura, teme, antrenamente, cu mai multă silință decât de obicei. Nu era cazul să-și alerteze sau să-și dezamăgească părinții și profesorii. În tot acest timp, ducea o viață duplicitară, precum eroii lui din *manga* sau *anime*. Ziua îi era ocupată cu activitățile obișnuite, iar noaptea citea, cufundat în lectura jurnalului. Apoi, începuse să i se contureze ideea. Întâi fusese doar o părere, o impresie care creștea vertiginos în sufletul lui, dar pe urmă devenise certitudine. Trebuia să deslușească enigmatul jurnalului. Iar pentru treaba asta avea nevoie de ajutor specializat.

Știa exact ce voia.

Între timp, în anul douăzeci și patru al erei Heisei, în calendarul modern socotindu-se anul două mii doisprezece, Kei împlinise cincisprezece ani. Era *ichinen*, student în anul unu la liceul particular Horikoshi Kōtō Gakkō, din districtul Chuō din Nakano, Tōkyō, și absolut nimic pe lumea asta nu

l-ar mai fi putut opri. Nici măcar un nou cutremur sau un alt *tsunami* devastator. Era decis.

În căști auzea cum băieții din trupa rock își munceau instrumentele muzicale la paroxism, chitățile exprimând emoțiile în sunete tumultuoase, iar vocea solistului întreaga atmosferă psihadelică a piesei prin timbrul armonios al sunetelor fundamentale. Erau singurele sunete care puteau crea paradoxala stare de liniște. Nu se simțea nervos, nici încordat, nici nerăbdător. Poate un pic emoționat.

Până în prezent făcuse tot ce i se ceruse. Învățase cu teameinicie, se antrenase, trecuse cu bine examenele, intrase la liceu. Acum era vacanța de vară. Vacanța lui personală. Cu toate că avea o sumedenie de teme de făcut peste vară, profesorii aveau întotdeauna grijă ca studenții să nu fie prea liberi, încuiase caietele și manualele în sertarul mesei, hotărât să le ignore cu desăvârșire. Mai avea timp până pe întâi septembrie, când începea semestrul doi. Ceea ce avea de făcut acum era să exploateze la maximum libertatea lui cea scurtă.

Înveli cu grijă, într-o hârtie groasă, cerată, cele două volume ale jurnalului, apoi, încă o dată, într-o folie de plastic, și le strecură în rucsac, printre haine. Așezat pe marginea patului, își verifică manichiura pe care și-o făcuse aseară, unghiile frumos rotunjite, lăcuite cu oja neagră, lucind elegant în obscuritatea camerei. Se duse la baie și-și puse în urechi cerceii mici de argint înnegrit și imediat capetele de mort îi rânjiră cu satisfacție prin oglindă, parcă fiind de acord cu rock-ul ce se revărsa prin căști în auz.

Își prinse brățările cu ținte metalice peste încheieturi și-și agăță pandantivul cu tigva încrustată în piele. Își pieptănă

cu grijă bretonul adus în față din creștetul capului, unele șuvițe îi cădeau peste sprâncene și de câte ori clipea, câteva fire se mișcau prinse în gene. Superb. Blugii îi cădeau pe talia îngustă, opriți doar de cureaua care-i strângea oasele șoldurilor. Își îmbracă tricoul favorit, negru cu un soare roșu sângerând, dar nu înainte de a-și verifica micuțul tatuaj de pe fesa stângă. Dacă tata sau mama ar descoperi acel semn, ar ieși urât, cu ceartă și supărări și, ceea ce ar fi fost de neiertat, l-ar obliga să și-l șteargă, reflectă, strângând din buze.

Până la urmă, de ce n-ar avea voie să aibă un mic tatuaj? Cu ce deranja sau pe cine? Din punct de vedere estetic și artistic, considera că era o capodoperă în miniatură. Modelul îl concepușe și-l desenase chiar el, era creația lui personală și originală. Încercase, timp de mai multe luni, tot felul de variante, stiluri și metode de exprimare vizuală, până ce modelul îi reușise la perfecție. Alesese cu grijă un salon de tatuaje din cartierul Shibuya, unde să nu-l vadă sau să-l recunoască nimeni și își făcuse o programare foarte de vreme dimineața. Acasă spusese că merge la dentist. Promise chiar și bani pentru deplasare.

Ah, din punct de vedere moral, părinții săi ar fi fost total împotriva dacă ar fi știut sau aflat. Învățase la școală că moralitatea se referea la conduita admisă și practică de societate. În cazul lui, tatuajul nu era nici vizibil, nici obscen, nici măcar grotesc și nu încălca nicio conduită. Nici nu făcea parte din vreo grupare *yakuza*. Tatuajul nu era nici măcar colorat. De fapt, era compus doar din trei culori, în tonuri foarte estompate, conturul exterior trasat cu o linie foarte fină și subțire, cenușiu-deschis, iar interiorul de-abia vizibil era acoperit în nuanțe și umbre de azuriu combinat cu alb-

argintiu. Nu era nimic imoral sau amoral în acel desen micuț, a cărui formă îl obsedase în nopțile din ultimii doi ani.

Nu-și făcuse tatuajul pentru a se lăuda. Era ceva numai pentru el, intim și apropiat, particular. Nu era un cap de mort care scuipe flăcări sau vreun alt element din simbolistica rock, nici măcar un dragon sau o altă făptură supranaturală. Nu era decât o minusculă formă dintr-o lume imaginară. Pregătit parcă să-și ia zborul de pe fesa-i stângă, desenul reprezenta o pereche de aripi semideschise. Îi era comod cu tatuajul său secret, era o companie care-l făcea să se simtă apărat și sigur pe el.

Adolescentul privi prin cameră. Ieri făcuse curățenie și ordine printre manuale și haine. Cele două rânduri de *keikogi* și *hakama*, bluza și pantalonii din echipamentul pentru antrenamentul de *kendō*, erau corect împăturite, depuse pe raftul lor special, alături de *bogu*, armura de protecție completă, compusă din *men*, casca cu vizier, *tenugui*, baticul de sub cască, așezat peste *kote*, mănușile îndreptate spre dreapta, *do*, platoșa pentru piept, tare, protecția pentru șolduri, *shinai*-ul, sabia de bambus, curățat, uns cu ulei și împachetat, rezemat în picioare în interiorul dulapului. Zăbovi o clipă cu privirea ațintită asupra acestor obiecte, apoi făcu o mică plecăciune de respect spre echipamentul pus la odihnă. Salută prin *ritsu rei*, din picioare, după cum obișnuia un *kendōka* atunci când intra în *dōjō*.

Ieși din cameră și închise încet ușa după el. Se opri în mijlocul sufrageriei, apoi, brusc, începu să dea din cap, cu genunchii flexați, mimând un solo apoteotic de chitară. Geaca de blugi era pe spătarul canapelei, cu telefonul pus lângă

cheile casei. Își aduse aminte de ceva. Se duse în bucătărie, se urcă pe un scaun și scotoci pe raftul cel mai de sus, de unde scoase o pungă cu chipsuri, bine ascunsă. N-ai voie să mănânci astfel de gunoaie, îi reproșa mereu mama. Organismul tău trebuie să rămână pur, să ai o minte curată, să fii sănătos, să poți învăța și să te poți antrena.

Trebuie? se strâmbă. Organism pur? Mănânc gunoaie? Dar să respir aerul greu al orașului, gazele de eșapament, particulele de radiații nucleare de la centrala avariată, e mai pur? Mai sănătos? Chipsuri, ciocolată, cola, cheesburger. Deliciile vieții.

Doar cu câteva zile mai înainte, întâlnindu-se la masa de seară, mama și tata, în rarele ocazii când se aflau toți trei în același timp acasă, avuseseră o conversație despre el, cu el de față, dar se adresaseră unul altuia făcând abstracție de prezența lui. El devenise invizibil, de neperceput. Ca părinții grijulii care făceau serioase și consistente investiții financiare în educația lui, se apucaseră să-i planifice viața.

Toate acestea, evident, bazându-se pe rutină, învățătură, antrenamente, învățătură, antrenamente. Avocat te faci, îi spusese tatăl, fără să-l privească. Așa, avocat te faci, întărise mama, privindu-și soțul. Soarta lui fusese, așadar, decisă. Viitorul lui fusese hotărât în câteva minute, în timpul cinei. Așadar, va trebui să învețe legi, principii, norme, să le pună în aplicare, să ia apărarea celor nevinovați, să-i condamne pe criminali și răufăcători. Încă nu înțelegea cum va reuși să facă toate astea. Viitorul lui, atât de îndepărtat, de adult cu o meserie serioasă, nu-l preocupa deocamdată, era prea devreme să-și facă griji doar în urma unei conversații. Dacă așa va trebui, va deveni și avocat. Dar tatuajul nu și-l va șterge niciodată.

Și, ca un fiu bun, copil unic al familiei, era obligat să se conformeze voinței părinților. Trebuia. Nu fusese întrebare dacă ar fi dorit sau nu să se orienteze spre meseria de avocat. Era deja un fapt împlinit. Fusese seara în care se decisese și el. Pentru a putea pleda pentru alții, în primul rând trebuia să pledeze pentru el însuși. Era suficient de mare să își hotărască propriul viitor imediat, vacanța de vară. Își va lua viața în mâini și în zilele următoare va acționa. Acum ori niciodată, îi dictase imboldul interior, în timp ce-i ascultase tăcut, posomorât, pe tata și pe mama vorbind despre el, hotărându-i pașii pe noul său drum. Dar înainte de asta avea de făcut un altfel de drum.

Dacă, totuși, cineva l-ar fi întrebat ce își dorea cu adevărat pentru el însuși, cum s-ar fi văzut peste zece sau douăzeci de ani, ar fi răspuns, fără echivoc, *bushi. Samurai. Samurai?* Un actor? Nu, nu, nu un actor care să interpreteze roluri de *samurai*. Nicidecum.

Nu se visase niciodată actor sau cântăreț. Voia să fie doar un simplu, dar mândru, *samurai*. Simțea de multă vreme că menirea lui trebuie să fie aceea de *samurai*. Dar azi nu mai există *samurai*, exclamase prietena lui. Nu-i nimic, niciodată nu e târziu să fii primul, îi răspunsese cu un studiat aer filosofic. I-ar fi plăcut să poată da timpul înapoi, să trăiască în epoca bătăliilor crunte, să fie un războinic pur și adevărat.

Descoperise în jurnal un rând care-i rămăsese întipărit în minte: *ceea ce te așteaptă în față și ceea ce ai lăsat în urmă nu înseamnă nimic pe lângă ceea ce se află înăuntrul inimii tale*. Recunoscuse că erau vorbe izvorâte din spiritul unui *samurai*.

Îl fascinasă fraza, cu toate că nu reușise să-i pătrundă sensul în totalitate. Înțelesese oarecum aluzia, însă considerase